

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΑΣ

Το πρώτο φύλλο του περιοδικού μας γίνθηκε ανάρπαστο, κι' ή συνδρομή, έρχονται ή μιὰ κτώπιν της άλλης. Από τ' άλλο μέρος, συγγραφέρια γράμματα πλημμυρίζουν τὰ γραφεία μας. Η' έφημερίδες της πόλεως μας «Δημοκρατία» κι' «Κρ. Έπιθεώρησις», έγραψαν τὰ καλύτερα λόγια γιά μας. Γενικά, ή έποδοχή της «ΑΘΗΝΑΣ» εκ μέρους της Κοινωνίας μας υπερέδη κάθε προσδοκία.

Η' στάσις αυτή των συμπολιτών μας συγκινεί βαθειά, και μας δίνει θάρρος να χαρίσωμε με ήμικ σταθερό προς την εκπλήρωσι του σκοπού μας. Απέδειξαν γιά χιλιοστή φορά όρθό το «Ρεθεμνιώτες γιά τὰ γράμματα». Τους εδχαριστούμε θερμά και τους υποσχόμεθα να εργαζομάμε μ' όλη τή δύναμι της φύλης μας γιά τήν άνιχέννησι της τόσο βαθειά κοιμισμένης φιλολογίας.

Ήταν καιρός πειά, φίλη «Δημοκρατία» να δείξωμε πώς έχομε κι' έμεις ζωή. Τόσο καιρό τώρα δε κοιμόμαστε. Η' παρτάσι αυτή της φαινομενικής «κοιμισμένης ζωής» οφείλεται στα πολλά και άνελπίστα εμπόδια που συναντήσαμε, και τὰ όπια υπερπηδήσαμε. Γιά να εκπληρωθή όμως τελείως ό σκοπός μας, υπάρχουν κι' άλλα πολλά εμπόδια. Να έλπίσωμε τάχα, στη, δια της δεδοκιμαμένης στεναρχής άρθρογραφίας σου, υποστήριξι σου;

Η ΑΘΗΝΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Αυτή τη βδομάδα ενεκορίθησαν τὰ εξής.
 Κατ' από τό φεγγάρι. Άνέκδοτος έπιστολή του Κορηή. Σπύχοι άπ' τό Κοστίη Παλαμά. Αίχμαλωτοι. Πένθιμες Πεννιές. Σό χειμώνα. Γύρ' άπ' τό σχολειό. Ειδίωξι της άνομης. Σό παιδι μου. Πεννιές άπ' τη ζωή.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εδχαριστούμε θερμά όσους μας έστειλαν τη συνδρομή των, και παρακαλούμε κείνους που δεν την έστειλαν ακόμη να σπεύσουν να τό κάμουν. Διευκολύνεται έτσι κατά πολύ τό εργό μας.

Ο ΑΡΧ.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΟΝ

Νίκος Νίκης, Ήπώτης της Σελήνης, Γιάννης Πύρρινος, Ξανθός Ήπώτης,

Γένος Μαργαρίτη, Ρωμάνος Σαληρό, Αποδιωγμένος, ΟΡΕΝΣ. Γιάννης Απόκληρος, Φουρφουράς.

Η αράδωση

Πιστεύεται πώς ό προπάτορας μας ό Άβραάμ πρι να κάρη τον Ίσαάκ με τη Σάρα είχε κάμει ένα παιδι—τον Ίσμαήλ—με τη δούλιη του την Άγαρ από την όστία κατάγονται οι Άγαρηνοί. Η' τελευταία αυτή ξεδιώχθηκε ύστερα από τη Σάρα και έργγε μακριά. Μά στο δρόμο της τελείωσε τό νερό και με τό φρίθω πώς θ' άπόθαινε τό παιδι της, τρελλάθηκε. Στο δρόμο της τό τρελλό συνάντησε μιὰ πηγή, την «Ζεμ-Ζεμ», και μέσα σ' αυτή είδε τό παιδι της να πίνη τα πόδια του. . . . Είχε γίνει τό θάμα. Αυτά λέει ή πηράδωση.

ΕΚΛΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΟΜΗΣ

Στη μέση έχει τό φλασκι, στο χέρι τό σακκούλι και στην άγκάλη τό παιδι—ώμορφο άγγελούδι αποδιωγμένη κι' έρημη τραβή τό δρόμο ίσια φεύγοντας προς την έρημο' περπατησιά άντροισια την οδηγεί στο Γολγοθά το' άγάλης του παιδιού της—τό γέννημα του Άβραάμ—Η δώρα του μετεμοῦ της άγρια πούταν Βάναση, μιά νόμιμη ή Σίρα, γυναίκα του προπάτορα ξεσπῶ σε μιὰ κατίρα. . . και τρέμοντας από όργη γυναίκας προδομένης στην Άγαρ την πολύπαθη «άκμα σύ τι μένεις;» λέγει σκληρά, βάνυσσι και αποδιώχοντάς την δίδει σακκούλι άπό ψωμι φλασκι άπό κρασι κι' ύστερα μαλακώνοντας σα συμβουλεύοντας την της λέγει «σύ πολύξερη να φύγης στη στη γμή»... Τραβάσειτό δρόμογιατην όαση, έλπίζοντάς της και θάβρισκε τόπο, εν' άνυλο γιά να ξεκουρασιή. Όρες όλόκληρες πλανεύεται στην έρημ τη Σαχάρτ μιά της γυναίκας της νόμιμης την άκλουθῶ ή κατίρα. . . νερό, τελειώναι τό ψωμι' ξερίνει τό λαρούγκι ό λίβας ό άπαισιος τό διαλεί τό ξύγκι ή κάψα, ά γό καμίνι, ό ήλιος και τό νερό που λείπει στη μάννα τη κακόμοιρη φέρνουν σκληρά τη λύπη. Μ' άλλοίμονο τό γιατρικό, νερό που να βρεθῆ; να μαλακώση τ' άχειλι να ξεκουράση τό παιδι;... Αυτά σκεπτόταν, και τρελλή αυτῶ την έχουν κάμει ή τρέλλα τήνε οδηγεί, αφρίζει τό παιδι, τό.. χάνει.. ξεμαλλιασμένη ή άμοιρη, σα λάφι τρέχει..... τρέχει μιὰ γιατι άραγε κυτῶ όπισω της, τι έχει; Τό σπλάγχο της τήνε τραβά, ό Ίσμαήλ, ό γυιός της γυρίζει όλουθε καικατῶ τρελλή ναιμιά ό καυμός της σκληρός και αναπάντεχος όπούναι της όαίξει τη μητρική της τη καρδιά άσπλαγχα τη θεωρεί

